

български войводи и да потегли противъ двамата съюзници? Това бѣ невѣроятно, безумно. Така не можеше да се излага великото дѣло. Трѣбваше търпение. Трѣбваше още да се почака. Не бѣ сега часа, когато Иоанъ можеше да използва тежкото положение на латинитѣ.

Изведнѣжъ тя се сепна.

Защо? Ако Иоанъ сега дойде въ Търново, можеби сѣрби и вѣгри нѣма да смѣятъ да нападнатъ България. Можеби Илиница и Добромиръ имаха право. Ето, дори и деспотъ Богданъ, най-вѣрниятъ Бориловъ властелъ, бѣ вече тѣхенъ човѣкъ. Отново всичко бѣ готово за избухване на бунта. Можеби никой мигъ не е билъ тѣй благоприятенъ, когато Борилъ е съвсемъ безпомощенъ, а външнитѣ врагове сж заети съ своитѣ разпри.

Но Анри?

Войската му бѣ въ опасностъ . . . Може би и животътъ му!

И Мария изтрѣпна предъ ужаса на своето раздвоено сърдце .

Далечината и времето ѝ бѣха врагове. Едва сега тя почувствува колко бѣ вече избледнѣла умразата ѝ къмъ Борила. Колко много бѣ вече свързана съ людетѣ, между които живѣеше. Какъ всѣки изминатъ день увеличаваше това раздвоение, това противоречие, това сложно чувство.

Коя бѣ тя?

Дъщерята на Калояна?

Или байулата на Константинополь?

Кой бѣ нейниятъ дългъ, кжде бѣ истината и лъжата, вѣрността и измамата?

Тя изстена дълбоко, въ безутешна тревога. Падна връзъ ложето си, сякашъ покосена отъ леденъ вихъръ, скри лице въ сгънатата си лѣва рѣка. Челото ѝ, пронязано отъ хиляди нестройни мисли, тежеше като олово.

А съветътъ на баронитѣ чакаше нейнитѣ решения . . .

А деспотъ Богданъ чакаше отговора ѝ . . .

Кому да позове за съветъ, за помощъ . . . Кому да изплаче тайната си мъка. Винаги сама, тя бѣ свикнала само на себе си да се довърява.